

The Pursuit of Marriage

Victoria Alexander

Copyright © 2004 Cheryl Griffin

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

În căutarea unui soț

Victoria Alexander

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALEXANDER, VICTORIA

În căutarea unui soț / Victoria Alexander

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4479-4

I. Macoviciuc, Elena (trad.)

821.111(73)-31=135.1

VICTORIA ALEXANDER

În căutarea unui soț

titlu nou și original
Pentru că nu există
încă o carte lăsată
de ei în lume.

Traducere din limba engleză
Elena Macoviciuc

Capitolul 1

O femeie independentă și încăpățânată este, cu siguranță, răzbunarea lui Dumnezeu pentru omenirea care nu bănuiește nimic.

L. Effington

Primăvara lui 1821

– Îi vezi?

Domnișoara Cassandra Effington își feri ochii de soarele dimineții târzie și se uită în zare.

– Nu. Anthony, vicontele St. Stephens, cătină din cap. Cred că trebuie să apară. Din câte am înțeles, drumul nu e prea lung.

– Și ai pariat mult pe rezultat? întrebă soția lui, fosta domnișoară Philadelphia Effington – Delia pentru prietenii ei apropiatai.

– Nu prea mult. Bărbatul râse și îi aruncă o privire amuzată. Tu?

– Nimic important, zise Delia. Și doar cu Cassie, deci nici nu contează.

– Ba cu siguranță contează, spuse Cassie ferm. Mă aștept să plătești când o să pierzi.

St. Stephens râse.

– Să îndrăznesc să întreb care din voi a pariat pe fratele tău și care l-a ales pe Lord Berkley?

– Eu, una, nu aş paria niciodată împotriva unui membru al familiei. Vocea Deliei era fermă. În plus, Christian este un călăreț excelent, cu ochiul format pentru caii buni.

– Christian este mult prea arrogант, deși trebuie să recunoșc că nu e mai mult decât Leo sau Drew. Cassie își îndreptă privirea spre cer. E o trăsătură comună a bărbaților Effington și mai ales a fratilor noștri.

St. Stephens ridică dintr-o sprânceană.

– Deci ai pariat pe Berkley?

Respondești siguranță, încuviință Cassie. O să-i prindă bine lui Christian să piardă la ceva – la orice. În plus, din ce am auzit despre el, acest Lord Berkley este nechibzuit, grăbit și un crai. Cu toate că astea nu sunt calități pe care să le caut, mi se pare că, dacă e să avem un pariu de genul asta, aceste atributăe dezgustătoare sunt bine-venite.

– Christian e nechibzuit, grăbit și un crai, șopti Delia.

– Da, dar îl cunosc pe Christian și nici nu pot să-mi imaginez cât de îngâmfat ar deveni dacă ar câștiga. Cum pe Lord Berkley nu-l cunosc, nu-mi pasă cătuși de puțin de efectul victoriei asupra caracterului său.

St. Stephen râse.

– Bine punctat.

Cassie zâmbi și ea. Delia se încruntă.

– Tony, dacă asta e părerea ta, de ce nu ai pariat pe Christian?

– Acum, îți dai cu presupusul, iubirea mea, spuse St. Stephens cu un zâmbet larg.

– Înțeleg. Îți lipsește loialitatea față de familie. Foarte bine atunci. Delia îl privi cu atenție. Poate vrei să pui alt pariu despre rezultat?

– Da. O scădere îi apără în ochi. Dacă pot să stabilesc miza.

Dalia își privi soțul cu un zâmbet plin de subînțeles, iar Cassie oftă, îndepărându-se discret de cuplu. Nu că cei doi ar fi observat. În acele momente, Delia și St. Stephens păseau într-o lume care era doar a lor.

Era în același timp fermecător și enervant. Cassie era încântată că sora ei găsise dragostea, dar chiar trebuia să fie atât de îndrăgostită? Delia și St. Stephens erau căsătoriți deja de un an. Era adevărat că erau acolo, parțial, ca s-o supravegheze pe Cassie, iar privirile lungi și pline de dorință pe care și le aruncau în mod constant nu erau deloc potrivite, însă Cassie recunoștea că era posibil ca propria reacție să fie pură gelozie. Până la urmă, din cele două surori, Delia nu dorise niciodată să se căsătorească, însă acum era căsătorită, îndrăgostită și fericită. Astă în timp ce geamăna ei avea douăzeci și patru de ani și se apropia periculos de mult de posibilitatea de a nu-și găsi pereche.

Cassie se îndepărta cățiva pași, ignorând râsul surorii ei și gândul mizelor propuse de St. Stephens. Deși nu voia să recunoască asta, Cassie era geloasă. Nu ar fi vrut ca fericirea Deliei să-i fie luată, doar

voia să trăiască și ea ceva similar. Nu că ar fi existat șanse în acel moment. Poate era momentul să-și coboare standardele.

Cassie cercetă pierdută mulțimea adunată pe un deal cu vedere spre drum. Oamenii vorbeau, încântați să îi vadă pe călăreți. Era o adunare interesantă a celor mai tineri membri ai lumii bune. Cu toate astea, majoritatea celor prezenți erau cupluri căsătorite care îi supravegheau pe cei necăsătoriți. Totul se făcea ca la carte, chiar dacă în preajmă nu era nici o matroană mai în vîrstă care să arunce priviri dezaprobatore. Tocmai din acest motiv, toată situația avea o senzație de aventură interzisă.

Cursa și pariu dintră Christian și Lord Berkley deveniseră subiectele principale de discuție din ultimele două săptămâni. Atât de mult, încât Lord Warren organizase atât concursul, cât și petrecerea pe proprietatea sa, la periferia Londrei. Lordul o invitase și pe Cassie la eveniment, nu că Tânără ar fi avut de gând să-l rateze. Privirea ei aluneca asupra lui Lord Warren, care vorbea cu un grup restrâns și le fermecă pe toate femeile prezente. Se întrebă căte dintre acele domnișoare primiseră invitații personale. Bărbatul era, fără doar și poate, atrăgător, cu un titlu excelent și o avere impresionantă. Era istești și elegant, cu o reputație de exces în toate privințele, inclusiv femei. Nu era deloc pe gustul lui Cassie. Poate că Lord Warren era interesat de ea, dar ea nu era cătuși de puțin interesată de el. Era chiar păcat, din moment ce bărbatul reprezenta o partidă bună.

– Poate e timpul să-ți cobori standardele, se auzi vocea fratelui ei mai mare, Leo.

– Fix la asta mă gândeam și eu, deși nu ești chiar cel mai potrivit să dai sfaturi în domeniul asta, spuse Cassie bland și se întoarse spre fratele ei. Nu te văd grăbindu-te spre altar.

Leopold Effington îi aruncă un zâmbet fermecător, care ar fi topit orice altă femeie.

– Se pare că standardele mele sunt la fel de înalte ca ale tale.

– Păcat, nu? Ai crede că, la vîrstă asta, măcar unul din noi ar fi căsătorit, spuse Cassie, uitându-se la sora ei și la St. Stephens. Cel puțin, Delia și-a găsit fericirea.

– Îndrăznesc să spun că Delia a câștigat-o. Leo îi întinse brațul, și Cassie îl apucă. Sora și fratele se plimbară căteva clipe fără întă. Poate noi nu am suferit destul ca să merităm fericirea?

Cassie îl privi, ușurată să observe sclipirea de tachinare din ochii lui.

– Aș fi încântată să te fac să suferi cu un ghiont în spate, dacă asta vrei.

Leo râse.

– O să refuz, dacă nu te superi. În plus, am abia douăzeci și nouă de ani, am destul timp să mă distrez, înainte să apară nevoia de a mă așeza la casa mea, cu o soție. Însă tu...

– Nu o spune, Leo, zise Cassie ferm. Altfel, voi fi nevoie să te înghiontesc, și nu numai.

Leo o ignoră.

– Vorbesc serios, Cass. A cam trecut momentul în care trebuia să te căsătoresc.

– Tu nu ești căsătorit. Nici Drew sau Christian.

– Asta e cu totul altceva. Noi suntem bărbați, și...

– Nu mai vreau să aud nici un cuvânt. Am auzit deja tot ce se spunea auzi, și știi foarte bine că mi se pare cu totul nedrept. Nimenei nu consideră că e ciudat că tu nu ești căsătorit – și ești mult mai în vîrstă decât mine.

– Așa e, sunt antic, zise Leo cu zâmbetul pe buze.

– Chiar da. Cassie ofta. Nu e ca și cum nu aș vrea să mă căsătoresc. Mereu am vrut să îmi găsesc un partener bun.

– Ai avut destule ocazii.

– Destule ocazii? Dragă frate, se pare că nu ai fost foarte atent la detaliile vieții mele. Dintr-un motiv necunoscut mie, Delia a atras mereu bărbați care voiau să se căsătorească, chiar dacă aveau tendință să fie excesiv de plăcitorii. Evident, cu excepția lui St. Stephens. În schimb, eu am atras mereu atenția bărbaților cu reputație îndoelnică, al căror interes față de mine nu avea nimic de-a face cu căsătoria. Diversi crai și genul astă de bărbați. Bărbați care seamănă suspicios de mult cu frații mei.

– Nu e drept, Cass. Leo se încruntă. Poate e corect, dar nu este chiar drept.

– Nimic nu e drept când vine vorba despre bărbați și femei și despre căsătorie. Cum de ești atât de interesat dintr-o dată de statutul meu matrimonial?

În căutarea unui soț

– Nu e ceva subit. Viitorul tău a fost mereu important pentru mine, spuse Leo. Iar acum, că Delia e căsătorită și fericită...

– Te-ai gândit să-ți îndrepți toată atenția spre mine? Nu te cred. În plus, tu, Drew și Christian ați fost mereu cu ochii pe mine, având impresia că o încep un scandal.

– Ei bine, ai ceva aparte.

– Și, cu toate astea, am o reputație relativ nepărată...

Leo ridică dintr-o sprânceană.

– Am spus relativ, dar trebuie să recunoști că în afara faptului că spun exact ce gândesc... Leo deschise gura ca să vorbească, însă Cassie îi făcu un semn cu mâna. Lucru pe care nu am de gând să-l schimb, aproape, comportamentul meu a fost mereu în limitele comportamentului respectabil.

Fratele ei o fixă cu privirea.

– Poate șansele tale de căsătorie ar crește dacă ai părea măcar puțin mai blândă...

– Nu o să schimb cine sunt doar ca să atrag un partener – și, mai presus de atât, nu vreau un bărbat care ar prefera o astfel de femeie.

– Chiar și așa, există o mulțime de posibilități. Leo arăta spre Lord Warren. Ce părere ai despre Warren? Știu din surse sigure că te place.

– Dragul meu frate, Lord Warren are exact ce nu-mi doresc la un soț. E genul de bărbat care și-ar lua o amantă înainte să ne spunem jurăminte. Eu vreau fidelitate de la un soț, și bărbații ca Warren nu au nici un os fidel în tot corpul lor.

– Haide, Cassie, nu fi atât de dură. Și eu am o anumită reputație, însă, cu toate astea, am de gând să-i fiu fidel soției mele când va veni momentul. Dacă o să vină vreodată.

Tânără îl ignoră.

– Bărbații Effington au fost mereu diferiți în privința asta. Bănuiesc că asta e pentru că iubirea are, de obicei, rolul ei. Poate când o să găsesc un bărbat în care nu numai că o să am încredere, dar pe care să-l și iubesc...

– Poate ar trebui să ai standarde mai scăzute.

– Ai spus asta deja, Leo, nu trebuie să o repetă. Nu vreau... Se îndepărta și își privi fratele cu atenție. Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce ești atât de preocupat de viitorul meu?

Ti-am spus, Eu... și cărți
- Leo?

- La naiba, Cass, e vorba despre felul în care-ți petreci timpul. Ar trebui să fii căsătorită. Să ai copii. Genul acesta de lucruri. Nu să fii angajată.

- Înțeleg. Ar fi trebuit să-mi dau seama. În primul rând, dragă frate, nu sunt angajată. M-am angajat singură. Lucrul acesta îmi dă senzația de independență și de competență, și asta în place. În al doilea rând, nu e un mod de a-mi petrece timpul, ci o afacere.

- O afacere, mormăi Leo. Asta e și mai rău.

- Ba e chiar minunat, zise Cassie, care se aplecă spre el. și câștig o sumă impresionantă de bani.

Leo o privi surprins.

- Renovând case? Mi se pare greu de crezut.

- Ai face bine s-o crezi. Am o bază de clienți foarte bogăți, care mă angajează ca să aleg vopseaua, tapetul și mobila și orice mai mi se pare potrivit pentru casele lor opulente.

- Și te plătesc pentru asta?

El o privi ca și cum nu ar fi înțeles de ce cineva ar plăti sume frumoase pentru așa ceva. Era o privire atât de tipică bărbaților, că ea cu greu se obținu să nu râdă.

- Da. Adevărul este că sumele pe care le cer sunt exorbitante – și le merit. Am un gust excelent și un talent nativ pentru decorații și design. Cassie descoperise asta în anul anterior, când o ajutase pe Delia să-și redecoreze casa pe care o moștenise de la primul ei soț, și îl aprofundase când făcuse același lucru pentru casa în care Delia locuia acum cu St. Stephens. Până acum, majoritatea clientilor mei au fost femei, și, sinceră să fiu, unul dintre motivele pentru care sunt atât de nerăbdătoare să-mi cumpere serviciile e faptul că sunt o Effington. Ador să primească sfatul unui membru Effington și sunt dispuse să plătească sume enorme pentru acest privilegiu. De fapt, nu mă angajează ele, ci, mai degrabă, le aleg eu.

- Și, cu toate astea, tot lucrezi.

- Nu trebuie să fii atât de rigid. Chiar dacă cer prea mult pentru serviciile mele, nu e nimic în neregulă cu asta. Sunt alte lucruri mult mai rele pe care le-ăs putea face.

- Ai putea să coși, bombăni el.

În căutarea unui soț

Tânără îi aruncă o privire tăioasă, pe care el i-o întoarce.

- Chiar și așa, Cassandra, nu uita ca ești o Effington...

- Iar tu ai face bine să-ți amintești că suntem doar la câteva generații distanță de pirăți, care și-au strâns averile în moduri mult mai dezgustătoare decât alegând covoare și tapete.

El o privi o clipă, apoi oftă.

- Ai dreptate. Cu toate astea, nu avea de gând să renunțe. Dar nu poți să faci ce faci ca distracție? Fața i se lumină. Asta e, Cass. Fă-o pentru divertisment, nu mai primi bani, și nu o să mai auzi nici un cuvânt despre asta de la mine.

- Ești tont? E cel mai stupid lucru pe care l-am auzit vreodată. Nu am de gând să-mi pierd timpul redecorând casele oamenilor pe nimic. Oameni care, într-o singură seară, pariază și pierd mai mulți bani decât poate câștiga un om muncitor de-a lungul vieții. Chiar dacă societatea îi privește de sus pe cei care câștigă bani în mod cinstit, măsoară în același timp valoare în termeni monetari. Dacă ar fi să-mi ofer serviciile, și-ar pierde valoarea. O parte din atracția unei camere decorate de domnișoara Cassandra Effington este că foarte puțini și-o pot permite. Eu, dragă frate, sunt un lux.

- Dar nu ai nevoie de bani.

- Mereu e nevoie de bani, replică ea. Cassie nu avea de gând să recunoască în fața fratelui ei că intenționa să doneze banii câștigați unei cauze nobile. Pur și simplu, nu alesese încă una, dar era convință că acea cauză avea să apară la momentul potrivit. În plus, îmi umple zilele într-un mod folositor și...

- Chiar și așa, nu sunt de acord cu ceea ce faci și nu-mi place.

- Nici nu trebuie să-ți placă, pentru că-mi place mie. Îi aruncă un zâmbet dulce și îi văzu trăsăturile îmblânzindu-se, chiar dacă numai puțin. Acum, Leo, ce-ai zice să vorbim despre viața ta? Intențile tale în ceea ce privește căsătoria? Natura proprietilor afacerii?

- Nu le-ăs numi chiar afaceri, spuse el. Sunt mai degrabă...

Se auzi un tipăt, și toate privirile se întoarseră spre curba drumului, de unde apărură călăreții: Christian pe calul lui preferat și Berkley pe un roib roșcat. Zgomotul ritmat al copitelor care loveau pământul și strigătele mulțimii se întărișă odată cu apropierea lor. Concurenții erau aproape unul de celălalt, amândoi atât de lipiți de caii lor, încât era dificil să deosebești bărbații de animalele lor.

Christian se afla într-o parte a drumului, și, chiar de unde stătea ea, Cassie vedea intensitatea efortului depus în linia corpului lui și în transpirația de pe frunte.

– Dumnezeule, o să piardă.

Șocul se auzi în vocea lui Leo – nu era deloc surprinzător, căci, din ce și amintea Cassie, Christian nu pierduse niciodată nimic.

– De ce spui asta? Mie mi se pare că sunt la egalitate.

Leo clătină din cap.

– Au mai rămas cam o sută de metri, iar Christian e epuizat. Îl văd de aici. În timp ce Berkley...

– Berkley pare mai în largul lui, nu?

– Mă tem că da.

Cassie îl studie cu atenție pe celălalt bărbat. Diferența dintre Berkley și Christian putea fi observată numai dacă îi priveai cu atenție, însă era adeverat că lordul părea mai relaxat, ca și cum nu ar fi ajuns la limita rezistenței sale, în timp ce Christian trecuse deja de acel punct. Chiar în timp ce-i privea, Berkley o luă în față.

Bărbații trecură valvărtej linia de final, Berkley fiind înaintea lui Christian. Mulțimea izbucni în urale. Jumătate dintre cei adunați se duseră să-l felicite pe câștigător și să-l consoleze pe pierzător, iar cealaltă jumătate se îndrepta spre mese, pe care era întins un ospăt.

Cassie și Leo se duseră spre călăreți. Christian se dădu jos de pe cal, expresia lui trădând un amestec de supărare, iritare și resemnare. Pentru un bărbat obișnuit să câștige, părea să știe cum să piardă cu grație. Cassie dădu la o parte urma de vinovăție simțită pentru că parise împotriva fratelui ei și își îndrepta atenția spre bărbatul care tocmai îi mărise profiturile. Berkley încă stătea în șa, cu un aer de încredere. Cineva îi înmâna un urcior, și bărbatul bău conținutul dintr-o înghițitură, apoi râse, euforic datorită victoriei. Si poate chiar datorită vieții însăși. Râsul lui era surprinzător de contagios, iar Cassie se trezi zâmbind.

– Berkley e necăsătorit, spuse Leo. Și, din câte am înțeles, nu are nimic împotriva căsătoriei.

– Din ce am auzit despre Berkley, nu e mai bun decât Lord Warren sau decât tine. Nu îmi doresc să reformez un crai, Leo.

Tânără nu avea nici o îndoială că Berkley era un crai. Nu numai din cauza zvonurilor și a bârfelor, ci mai degrabă din cauza felului în care se purta, a siguranței cu care stătea pe cal, a privirii lui.

Berkley cercetă multimea, uitându-se probabil după tinere. Era destul de chipes – și era evident din postura sa că era conștient de asta. Era înalt, cu păr șaten, răvășit într-un mod fermecător, prea departe ca ea să discearnă culoarea ochilor lui. Privirea lui aluneca dincolo de ea, apoi se întoarce și o fixă. Zâmbetul lui se mări, apoi deveni mai profund, într-un mod deranjant de intim, ca și cum ar fi împărtășit ceva nerecunoscut încă, însă, chiar și aşa, destul de personal. Era, în același timp, fascinant, tulburător și complet nepotrivit. Tânără își mută privirea. Nu avea de gând să încurajeze un bărbat ca Berkley.

Nu era pe deplin sigură ce fel de bărbat ar vrea să încurajeze. Știa că voia pe cineva respectabil, dar nu plăcăsitor. Incitant, dar nu periculos. Puternic, dar nu arogant. Loial și de încredere, dar nu ușor de dominat. Iar acest mascul ideal mitic avea să o iubească fără limite pentru restul vieții lui. Pe scurt, bărbatul visurilor ei ar fi aproape perfect – și probabil nici măcar nu exista. Leo îi spuse ceva ce ea nu înțelese, dar, cu toate astea, Cassie zâmbi și încuviință. Poate că frațele ei avea dreptate când îi spunea că ar trebui să-și coboare standardele dacă chiar voia să se căsătorească. Cassie își dorea, însă asta nu era de ajuns. Și, dacă nu avea să fie sinceră cu altcineva, intenționa să fie totuși sinceră cu ea însăși. Dacă asta însemna că nu avea să se căsătorească vreodată, atunci aşa avea să se întâmple. Nu era un gând plăcut. Nu o încânta ideea că într-o zi avea să fie mătușa bătrâna și excentrică a copiilor Deliei. Poate cauza în care avea să își investească căștigurile ar trebui să fie viitorul ei? Poate că, dacă soarta ei era să devină mătușă ciudată și necăsătorită din familie, ar fi drăguț să nu depindă în întregime de suportul financiar al clanului Effington. Le putea spune orice fratelui ei, surorii și oricui o asculta despre independența ei și despre faptul că-și câștiga propriii bani și făcea exact ce voia, însă, în adâncul ei, știa că nu credea nimic din tot ce spunea. Sau, cel puțin, nu tot. Cassie ar fi dat orice să fie în locul surorii ei. Să fie fericită, căsătorită și îndrăgostită. Dar prefera să fie singură decât prință pentru restul vieții alături de bărbatul greșit.

Cassie Effington nu avea de gând să-și coboare standardele. Indiferent care ar fi fost prețul.

Vicontele Berkley, Reginald Berkley – Reggie, pentru cei care îl cunoșteau cel mai bine –, se dădu jos de pe cal și ignoră durerea care îi străbătu glezna când puse piciorul pe pământ într-un unghi ciudat. Nu fu greu să facă asta. Sângelul îi pulsa datorită adrenalinei victoriiei, iar Reggie bănuia că nu avea să simtă mare lucru pe lângă triumful acelui moment.

Poate doar o mare curiozitate.

Dintr-o dată, fu asaltat de cunoștințe bucurioase, exuberanță lor fiind direct proporțională cu câștigurile personale. Într-un final, multimea se dispersă. Cățiva oameni se îndreptără spre masă, însă majoritatea se duseră, cel mai probabil, să-și ridice banii câștigați la pariuri.

– Felicitări, bătrâne! Marcus Holcroft, contele de Pennington, își bătu prietenul apropiat pe spate și zâmbi. Nu eram sigur că o să reușești.

– Deci ai pariat împotriva mea? întrebă Reggie absent, în timp ce cerceta multimea, încercând să o găsească din nou pe femeia captivantă care îi susținuse privirea pentru scurt moment.

Marcus se prefăcu șocat.

– Nu aş face niciodată aşa ceva, deși a fost tentant. Effington e cunoscut pentru cât de priceput e în să și are reputația de a câștiga. Cu toate astea, și tu ești...

– Cine e ea? între Reggie când o găsi.

Marcus urmă privirea prietenului său și zâmbi.

– Ea, dragul meu Reginald, e sora bărbatului pe care tocmai l-am invins.

– Așa mă gândeam și eu.

Reggie le văzuse pe gemenele lui Lord William, fratele ducelui de Roxborough la un bal, în parc sau la o ieșire undeva. Arătau de parcă își făcuseră debutul în societate de vreo șase sezoane. Thomas, marchizul de Helmsley, verișorul lor, se număra printre cei mai apropiati prieteni ai lui. Era posibil chiar ca el să fi făcut cunoștință cu una din ele în ultimii ani, deși nu-și putea aminti. Și cu siguranță și-ar fi amintit. Nu doar pentru că femeia care se prefăcea a-l ignora era minunată. Existau multe altele care erau mult mai frumoase. Însă

În căutarea unui soț

simțise ceva aparte când privirile li se intersectă. Ceva intens și captivant. Ceva care îi acaparase atenția.

– Dar care este ea?

Pennington se uită la Tânără, apoi arătă spre un cuplu care se afla mai departe.

– Având în vedere că Lord St. Stephens de acolo însوșește – și încă într-un mod posesiv – o femeie care arată exact ca Tânără de care vorbești, bănuiesc că aceea e soția lui și că sora care îi-a atrăs atenția e domnișoara Effington. Cred că numele ei e Cassandra.

– Cassandra, șopti Reggie, încântat de cum sună numele ei pronunțat de el. Felul în care i se rostogolea de pe buze. Cassandra.

– Ba nu, să n-o faci. Nu din nou.

Marcus clătină ferm din cap.

– Nu din nou ce?

Reggie își îndreptă întrebarea spre prietenul lui, însă privirea îi rămase fixată asupra domnișoarei Effington. Cassandra. Ea se mișca prin multime cu ușurință și grație. Marcus mormăi.

– Credeam că ai renunțat la obiceiul de a-ți pierde inima într-o clipă. Îmi amintesc că ai jurat că o să fii mai grijilu cu ceea ce simți.

– Da, bineînteles, șopti Reggie. Dacă domnișoara Effington s-ar fi întors spre el... Mă întreb ce culoare au ochii ei.

– Nu contează, Reggie. Marcus se apropie de el și șopti: Acea promisiune este parte din... Cum i-ai zis?

– Un efort concentrat de a controla capriciile vieții mele.

Erau probabil albaștri. Cu părul ei deschis la culoare, albastrul ar fi fost aproape perfect.

– Iar asta includea să eviți domnișoarele aflate la ananghie...

– Nu pare să fie deloc la ananghie. Lui Reggie îi plăceau foarte mult blondele cu ochi albaștri. Ba chiar pare destul de stăpână pe sine.

– Pare să se descurce de minune la a te ignora complet.

– Sunt sigur că e doar o farsă...

– Reggie. Vocea lui Marcus avea tonul ferm al unui părinte. Din căte am înțeles, schema aia ridicolă pe care noi doi și alții companioni am pus-o la punct în ultima jumătate de an a fost ca să te salvăm de tine însuți. Credeam că ai hotărât că, dacă reputația ta ar fi – își drese